

Ko pa ne more nič poizvedeti od Jožka, ki je kričal v enomer: »ven, ven!« poda mu roko in ga potegne iz svisel. Ko prideta po stopnicah na tla, odideta v hišo.

Ko stopita na prag, spomni se Jožek, da je pustil klobuk v svislih.

»Moj klobuk, oh, moj klobuk!« začne kričati.

»Nič ne skrbi«, oglasi se za njim Žefa, ki je z Janezom prihajala iz šole, »pojdem jaz po-nj.«

»Kaj ti, da še ti v svislih ostaneš? Pusti, pojdem že jaz po-nj«, odvrne Janez, ki mu ni bilo ljubo, da bi sestra stikala po svislih.

Toda Žefa ga ni poslušala in že je na vrhu stopnic, da se zakadi v slamo.

Klobuk zagleda takoj v slami — toda o joj! Ko Žefa poskoči v svisli, dotaknejo se njena stopala nekaj trdega. Seže po klobuku, seže pa ob jednom tudi pod-se v slamo in glej — polno lepih jabolk zareži se ji nasproti. »O, o, o, jabolka!« zakliče samega veselja. Nabere jih brž v Jožkov klobuk in hajdi z njimi v hišo k materi.

(Konec prih.)

Modri Slavo.

lavo si glavó podpira
Baš kot kakšen modriján;
V kaj li je tako zamišljen
Danes skoro že ves dan?

Njega vam v vzgled postavljám,
Deca, kakor on, i vi
Vedno mirno premišljajte
Modre, pametne stvari. —

Kaj sem rekel! Ah, nikari
Ne posnemajte ga, ne,
Ker sem še le zdaj zapazil,
Da lenuha — polža zrè!

Kolikrat na prvi hip se
Človek zmoti, pa kakó!
He, ni vedno tisti moder,
Ki podpira si glavó.

Smiljan Smiljanič.